

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2024, č. j. CPR-36489-18/ČJ-2023-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2024, č. j. CPR-36489-18/ČJ-2023-930310-V230 (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 6. 9. 2023, č. j. KRPA-295879-38/ČJ-2021-000022-ZAM, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 1 roku, tak, že část výroku ve znění „...§ 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb.“ se vypouští, část výroku ve znění „...a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie se stanovuje na 1 rok“ se mění a nově zní „...a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie se stanovuje na 6 měsíců.“, ve zbylé části pak bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále z důvodu porušení § 50 odst. 2 správního řádu, neboť správní orgány si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Žalobce dále v žalobě namítl, že vydáním napadeného rozhodnutí správní orgán porušil také § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřil oprávněné žalobce jako osoby, jíž se činnost správního orgánu dotýká, a § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.
3. Žalobce namítl, že není pravdou, že by se dopustil výkonu nelegální práce. V místě pobytové kontroly nikdy nepracoval a opak také nebyl prokázán. Žalobce zdůraznil, že v místě pobytové kontroly se nacházel pouze na návštěvě, a to za účelem zvážení možného budoucího zaměstnání pro případ, že by získal potřebné pracovní povolení. Žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2024, č. j. 13 A 43/2023-29, ze kterého vyplývá, že se žalobce v době pobytové kontroly nacházel na území ČR legálně.
4. Žalobce vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do Gruzie, kde panuje diktátorský, nedemokratický režim. V případě nuceného návratu žalobce do Gruzie proto nelze vyloučit, že by mu hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení nebo trestání, případně vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu vystavení civilního obyvatelstva perzekucím a násilnostem. S ohledem na prokazatelně dlouhodobě špatnou politickou situaci v Gruzii se žalobce svého návratu do vlasti obává a domnívá se, že bezpečné vycestování reálně vůbec není možné.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém rozhodnutí, plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Námitky žalobce shledal nedůvodnými a navrhl zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

IV.

Obsah správního spisu

6. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. Dne 8. 11. 2021 v době od 13:15 do 14:00 hodin byla hlídkou cizinecké policie prováděna pobytová kontrola na adrese X v prostorách restauračního zařízení Y, které provozuje společnost Z. V průběhu akce byl kontrolován cizinec při výkonu různých pracovních činností v kuchyni restauračního zařízení Y, dle předložených dokladů byl cizinec ztotožněn jako žalobce. Rovněž bylo zjištěno, že vykonává pracovní činnost bez řádného oprávnění. V cestovním dokladu žalobce nebylo vylepeno žádné vízum, pouze strana č. 11 daného dokladu obsahovala razítko potvrzení přechodného pobytu v okrese Wojewody Mazowieckiego/Polsko ze dne 6. 8. 2021 a na straně č. 5 bylo vyznačeno razítko posledního vstupu na území schengenského prostoru. Žalobce dále sdělil, že do České republiky vstoupil před 12 dny. Následně bylo od provozního pracovníka restaurace zjištěno, že žalobce pracuje pro firmu ZA, která je subdodavatelskou firmou s pracovníky pro firmu Z. Na základě uvedených zjištění bylo s žalobcem dne 8. 11. 2021 zahájeno řízení o správním vyhoštění.
8. Při výslechu účastníka správního řízení dne 8. 11. 2021 žalobce správnímu orgánu sdělil, že naposledy cestoval do Polska dne 26. 6. 2021, protože tam studuje, ale momentálně má prázdniny. Do České republiky přicestoval dne 30. 10. 2021 za kamarádem, který jej požádal o pracovní výpomoc v restauraci Y. Dne 1. 11. 2021 si domluvil práci s managerem podniku, kdy mu bylo nabídnuto 100 Kč za hodinu práce, v době kontroly měl odpracováno cca 20 hod. Byl si vědom skutečnosti, že pouze na základě svého biometrického dokladu není oprávněn na území vykonávat výdělečnou činnost.
9. Ve věci správního vyhoštění žalobce bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 11. 2021, č. j. KRPA-295879-11/ČJ-2021-000022-ZAM, které bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 2. 2022, č. j. CPR-34413-3/ČJ-2021-930310-V236. Následně správní orgán prvního stupně opětovně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 18. 4. 2023, č. j. KRPA-295879-28/ČJ-2021-000022-ZAM, které bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 6. 2023, č. j. CPR-18278-2/ČJ-2023-930310-V230.
10. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-295879-38/ČJ-2021-000022-ZAM ze dne 6. 9. 2023 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 18. 9. 2023 odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 12. 2023, č. j. CPR-36489-2/ČJ-2023-930310-V230 zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
11. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2023, č. j. CPR-36489-2/ČJ-2023-930310-V230 se žalobce bránil žalobou podanou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 13. 2. 2024, č. j. 13 A 43/2023-29 rozhodl tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení se závěrem, že v projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, avšak na základě zjištěného skutkového stavu věci nelze bez dalšího dospět

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

k závěru, že by žalobce rovněž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.

12. Žalovaný následně dne 18. 3. 2024 vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-295879-38/ČJ-2021-000022-ZAM ze dne 6. 9. 2023 tak, že část výroku ve znění „§ 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb.“ se vypouští, část výroku ve znění „a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie se stanovuje na 1 rok“ se mění a nově zní „a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie se stanovuje na 6 měsíců“. Ve zbylé části žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
13. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že na základě závěrů vyplývajících z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2024, č. j. 13 A 43/2023-29 bylo vypuštěno ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. Konstatoval, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, neboť byl kontrolován při výkonu pracovní činnosti v kuchyni, což vyplývá i z pořízené fotodokumentace, přičemž žalobce následně v rámci výsledku do protokolu potvrdil, že jej kamarád požádal o pracovní výpomoc v restauraci. Dne 1. 11. 2021 se na práci domluvil s manažerem podniku, jak plyne z protokolu o podání vysvětlení sepsaného s provozním restaurace Y, kde byl žalobce kontrolován. Žalovaný posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce do jeho soukromého a rodinného života, přičemž nepřiměřenost neshledal. S ohledem na skutečnost, že žalobci lze vytýkat pouze naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, vyhodnotil žalovaný dobu vyhoštění v trvání jednoho roku jako nepřiměřeně přísnou a zkrátil ji na šest měsíců. S ohledem na výpověď žalobce a skutečnost, že Gruzie je podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považována za bezpečnou zemi původu, neshledal žalovaný žádnou překážku vycestování žalobce zpět do jeho domovského státu. Ve vycestování žalobce do země původu nespatořoval žalovaný ani porušení mezinárodních závazků ČR, rovněž neshledal ve vztahu k žalobci existenci hrozby vážné újmy.

V.

Právní posouzení věci soudem

14. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

16. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se „zaměstnáním“ pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Podle § 89 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty unitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak, popřípadě má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle § 10 zákona o zaměstnanosti se „zaměstnáním“ rozumí zaměstnání v pracovněprávním vztahu, tedy výkon závislé práce v režimu zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (srov. § 1 písm. a) tohoto zákona).
17. Pokud jde o námitky žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a neopatření dostatečných podkladů pro rozhodnutí, soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí, že správní orgány v dostatečném rozsahu zjistily skutkový stav, který byl podložen dostatečnými podklady. Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta, které další konkrétní skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce nebyly ze strany správních orgánů vzaty v potaz a z jakých dalších podkladů rozhodnutí měly správní orgány čerpat, soud se těmito námitkami nemohl blíže zabývat a shledal je nedůvodnými.
18. Rovněž druhé žalobní námitce nelze přisvědčit. Žalobce tvrdil, že se nedopustil nelegálního výkonu práce. V místě pobytové kontroly se žalobce nacházel pouze na návštěvě za účelem zvážení možného budoucího zaměstnání. K uvedenému soud poukazuje zejména na úřední záznam č. j. KRPA-295879-1/ČJ-2021-000022-ZAM ze dne 8. 11. 2021, ze kterého vyplývá, že žalobce byl kontrolován při výkonu různých pracovních činností v kuchyni restauračního zařízení Y, a také na vyjádření samotného žalobce do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 8. 11. 2021, do kterého žalobce uvedl: „Kamarád Ajab z Pákistánu mě požádal o pracovní výpomoc v restauraci Y, tak jsem tam dne 1. 11. 2021 došel a domluvil jsem s na práci s managerem podniku, ten mi nabídl 100 Kč za hodinu práce. Mám tam odpracováno 3 směny cca 20 hodin. Managera jménem neznám. Chtěl jsem tam pracovat do konce měsíce listopadu 2021.“ Ve správním spise je rovněž založena fotografie žalobce z kontroly v restauraci Y, na které je žalobce zachycen v kuchyni restaurace Y v kuchařském oděvu. Ze spisového materiálu rovněž zcela jednoznačně vyplývají skutečnosti, z nichž lze usuzovat na závěr, že žalobce vykonával činnost, jež svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Z protokolu o podání vysvětlení sepsaného s provozním restaurace Y se mimo jiné podává, že žalobce měl v místě kontroly svou vlastní skříňku, pro výkon práce mu byly půjčovány pracovní pomůcky včetně oděvu, pracovní dobu měl od 10:00 do 21:00. Z výše uvedených zjištění je zřejmé, že žalobce na území vykonával pracovní činnost v restauračním zařízení Y, a to nejméně po dobu cca 20 hodin. Tím je vyvráceno tvrzení žalobce, že se nacházel v provozovně restaurace pouze na návštěvě. K posouzení otázky výkonu nelegální práce v žalobcově případě rovněž není

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

relevantní, že se v době pobytové kontroly nacházel na území ČR legálně, jak plyne z rozsudku Městského soudu v Praze, na který žalobce ve své argumentaci odkazoval. Žalobce neměl žádné povolení k zaměstnání. Tato skutečnost byla řádným způsobem prokázána a má oporu ve spisovém materiálu. Soud tedy souhlasí se žalovaným, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců a došlo tak nepochybně k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění. Námitka není důvodná.

19. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného, že jeho vycestování do Gruzie, domovského státu žalobce, je možné.
20. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinná si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
21. Podle § 179 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. (odst. 1) Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. (odst. 2)
22. Podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., platí, že [n]ikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.
23. Podle § 2 bodu 8 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců *Česká republika považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu.*
24. Žalobce zároveň neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Naopak v průběhu správního řízení výslovně tvrdil, že mu ve vlasti nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání ani jiné vážné nebezpečí. Do domovského státu chtěl žalobce vycestovat dobrovolně a uvedl, že mu není známa žádná překážka nebo důvod, který by vycestování z ČR znemožňoval (srov. protokol o výsledku účastníka správního řízení). Argumentaci o nemožnosti bezpečného návratu do Gruzie žalobce poprvé uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, následně ji uplatnil i v podané žalobě, avšak nespecifikoval, jaké konkrétní nebezpečí by mu mohlo hrozit. Na podporu svých zcela obecných tvrzení žalobce nenavrhoval žádné důkazy. Nejedná se ani o všeobecně známou skutečnost, že by se země původu v současné době týkaly okolností, které by mohly představovat skutečné nebezpečí, tedy navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Za uvedené situace tak správní orgány nebyly povinny vyžádat si závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda vycestování cizince je možné, neboť žalobce pochází z bezpečné země původu. Správní orgány tak nijak nepochybily, pokud si nevyžádaly závazné stanovisko, neshledaly existenci překážek vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců a dospěly k závěru, že vycestování žalobce je možné. Lze tak shrnout, že soud nepovažuje námitky žalobce týkající se důvodů znemožňujících vycestování za důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

25. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Lze uzavřít, že v projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce svým shora popsáním jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, a zároveň nebylo shledáno, že by uložením správního vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, byly tak naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí hodnotit jako nezákonné či nepřezkoumatelné.
26. Pro úplnost soud dodává, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu, jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Dle této judikatury § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017 – 31.

VI.

Závěr a náklady řízení

27. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Praha 9. května 2024

JUDr. Dana Černá v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.